

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῶν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὑγιεινὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑξωτερικ. λεπ. 45
Ἔτησίαν δρ. 16 —	Ἔτησίαν δρ. 20 —	ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστης λεπ. 40
Ἐξήμισιον > 8,50	Ἐξήμισιον > 10,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμησιον > 4,50	Τρίμησιον > 5,50	Ὁδὸς Ἐξουισίας δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν	Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 20
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἀπριλίου 1920	
Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος			

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθὼς ἐδηλώθη καὶ εἰς τὸ 18ον φύλλον (ἴδε σελ. 143), ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὅς ἐστιν εἰς δρ. 16 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δρ. 20 διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἐξήμισιον καὶ τρίμησιον, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω ὅρους ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἑκάστου φύλλου γενικῶς ᾠδήθη εἰς λεπτὰ 40 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ 45 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ πληρώσαντες ἡδὴ συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος ἢ διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχυτέρον καὶ τὸ ὑπόλοιπον, διότι ἡ αὔξισις εἶνε ἀναδρομικὴ. Ἐπίσης οἱ Πράκτορες νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν αὔξισιν καὶ νὰ ἐμπράττουν λεπ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Καὶ ἰδοὺ τί εἶπεν ἓνα βράδυ ὁ Ἑρνέστος, στὴ σάλα τοῦ Φελσενχάιμ, ὅπου εἰ δύο οἰκογένειαι εἶχαν μαζευθῆ, ν' ἀναπαυθῶν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας:

— Πατέρα, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ἐγὼ τελειώσαμε τὴν ὑψομέτρησιν τοῦ ἐδάφους. Ἀρκεῖ νὰ ὑψωθῶν τὰ νερά τοῦ ρέματός τῶν Τσακαλιῶν καμμιὰ τριανταρὶὰ πόδια, γιὰ νὰ τὰ διοχετεύσουμε, σ' ἓνα διάστημα τετρακοσίων μέτρων, ἕως τὸ μέρος ὅπου τὸ ἕδαφος ξαναπαίρνει τὴν κλίσην του, πρὸς τὴν λίμνην τῶν Κύνων. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ γίνῃ ἓνα κανάλι, πού θὰ στέλνῃ τὰ νερά κατ' εὐθείαν στὴ λίμνη.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ' μὲ αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἡ ἐργασία ἀποποιεῖται...

— Κι' ἐστὶν, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων, ἡ λίμνη τῶν Κύνων θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεξαμενὴ γιὰ τὸ πότισμα τῶν ἀγρῶν τοῦ Βάλντεγκ, τοῦ Τσουκερτόπ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἑρμπερφουρτ. Δὲν θὰ τῆς δώσουμε ἄλλως τε παρὰ ὅσο νερὸ χρειάζεται γι' αὐτὸ τὸ πότισμα. Το ὑπόλοιπον, τὸ περιττό, εὐκόλως μποροῦμε νὰ τὸ χύνομε στὴ θάλασσαν.

— Πολὺ ὠραῖα! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερ-

μάττ. Κι' ἄρα τελειώσαμε αὐτὸ τὸ κανάλι, θάχουμε κάθε δικαίωμα στὴν εὐγνωμοσύνη τῶν μελλόντων ἀποίκων...

— Ὁχι ὅμως καὶ τῶν παλαιῶν, ποὺ ἦταν εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι τοὺς ἔδινε ἡ φύσις, παρατήρησε ὁ Τζάκ. Το καίμενο τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν! Ὅχι τὸ ἀναγκάσουμε νὰ κουράζεται γιὰ νὰ γυρίζῃ ἓνα τροχό, θὰ τοῦ πάρουμε μέρος ἀπὸ τὸν ἐκυτό του, κι' ὅλ' αὐτὰ γι' ἀγάπη ἀνθρώπων, πού οὕτως καὶ τοὺς γνωρίζουμε!

— Ὁ Τζάκ, βλέπω, δὲν παραχωνεύει τοὺς ἀποίκους, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων.

— Μὴ δὲν εἶμαστε ἀποικοὶ κι' ἐμεῖς κυρία Οὐόλστων;.. Νὰ ἐγκαταστα-

θοῦν καλὰ οἱ δύο μας οἰκογένειαι σ' αὐτὸ τὸν τόπο, νὰ ἐκασφαλίσουν τὴ ζωὴ τους, μάλιστα! Ἀλλὰ τοὺς ξένους τί τοὺς θέλουμε;

— Οἱ ἰδέες τοῦ Τζάκ θ' ἀλλάξουν μὲ τίς βελτιώσεις πού θὰ κάμετε, εἶπε ἡ Ἄννα.

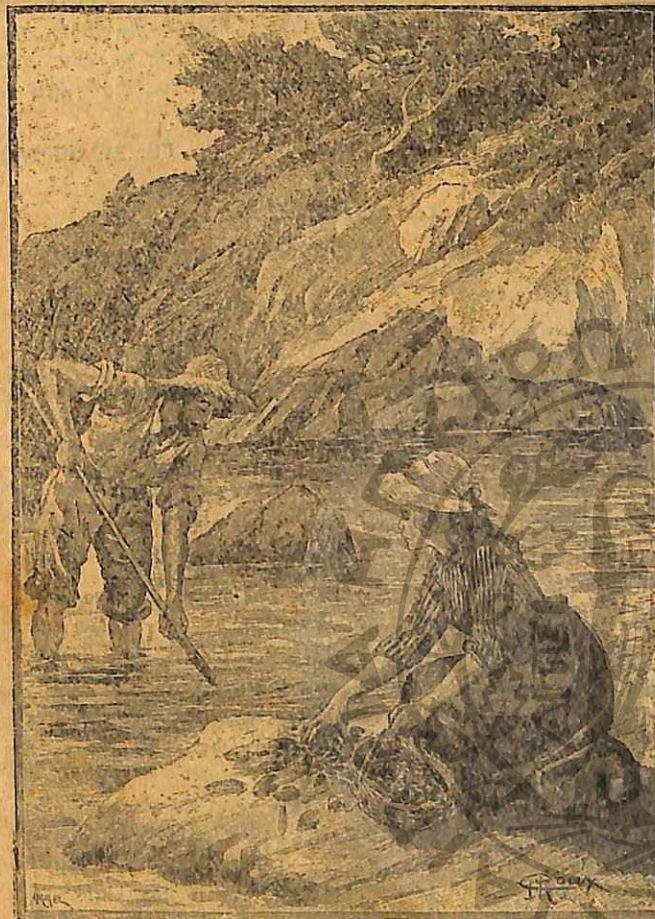
— Νομίζετε, δεσποινίς;.. ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ γελῶντας.

— Καὶ πότε θ' ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐργασία; ρώτησε ἡ Μπέτση.

— Σὲ λίγες ἡμέρες, ἀγαπητὴ μου, ἐδήλωσε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀμα τελειώσουμε τὸν πρῶτο μας θερισμό, θάχουμε τρεῖς μῆνες ἀνάπαυση ὡς πού νὰρχίσουμε τὸ δεύτερο.

Ἀπὸ τὴν ἀπόφαση αὐτὴν, βγῆκε στὴ μέση μιὰ πολὺ κουραστικὴ ἐργασία, πού τοὺς ἀπασχόλησε πέντε ὁλόκληρες ἐβδομάδες, ἀπὸ τίς 15 Νομβρίου ὡς τίς 20 Δεκεμβρίου.

Ἐκασαν δηλαδὴ ἓνα πλῆθος ταξίδια στὸ Πρόσπεκτ - Χίλλ κι' ἐκοψαν πολλὰς ἐκατοντάδες ἀρτόδενδρα (ἡ σαγοφοίνικες) ἀπὸ τὰ γειτονικά δάση. Τὸ ἄδειασμα τῶν κορμῶν δὲν ἦταν δύσκολο. Κι' ἡ πολυτιμὴ ψίχα φυλάχθηκε προσεκτικὰ σὲ βρέλια ἀπὸ μπαμπού, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ. Ἀλλὰ τὸ πῶς δύσκολο μέρος τῆς ἐργασίας ἦταν ἡ μεταφορὰ αὐτῶν τῶν κορμῶν. Τοῦ Ἑρνέστου τότε τοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ τοὺς φορτώουν ὅχι στὸ κάρρο ὁλόκληρο, ἀλλὰ στὸν ἄξωνα τῶν δύο μεγάλων τροχῶν του. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, εἰ κορμοὶ ἀνκουμποῦσαν καὶ

«Τὸν συνόδευσεν ἐπὶ ψάρεμα κι' ἡ Ἄννα...» (Σελ. 137, στ. β')

σερνόνταν στη γη. 'Αλλά έτσι κουβαλήθηκαν με σχετική ευκολία. 'Αργότερα, το είδος αυτό του μεταγωγικού για τέτοια λογής φορτία, έμελλε να γενικευθῇ στην Εὐρώπη. 'Αλλά το πρώτο ίσως πού κατασκευάστηκε στον κόσμο, ήταν αυτό που επενένησε ο έφευρετικός 'Ερνέστος και πού το έσυραν τὰ βώδια, ο δοναγρός και τὸ γαϊδουράκι τῶν ἀποίκων τῆς Νέας-Ελβετίας.

Μ' ὅλον τοῦτο, τὰ καυμένα τὰ ζῶα κατακουράσθηκαν καὶ μιὰ μέρα ὁ 'Ερνέστος εἶπε:

— Τί κρίμα, πατέρα, νὰ μὴν ἔχουμε στὴν ὑπηρεσία μας κι' ἕνα ζευγάρι ἐλέφαντες! Πόσο θὰ ξεκουράζαν τὰ ζῶα μας!

— 'Αλλά «ζῶα μας» δὲν θάταν τότε κι' οἱ ἐλέφαντες; ἀποκρίθηκε ὁ κύριος Ζερμάττ: ἢ μήπως δὲν θὰ κουραζόνταν αὐτοί;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Τζάκ. Γι' αὐτοὺς, πού ἔχουν τόσο δύναμη, οἱ κορμοὶ τῶν ἀρτοδένδρων θάταν σὰν καλαμάκια! Κι' ἀφοῦ ὑπάρχουν ἐλέφαντες στὴ Νέα-Ελβετία, ἂν κατορθώναμε νὰ πιάσουμε ἕνα-δύο...

— 'Οχι, ὄχι, δὲν εἶμαι τῆς ιδέας αὐτῆς! ἐφώναξε ὁ κύριος Ζερμάττ. 'Ελέφαντες νὰ μὴν πατήσουν στὴ Γῆ τῆς 'Επαγγελίας, Τζάκ! Ὁ μᾶς ἔκαναν τοὺς ἀγρούς μας ἄνω-κάτω!

— 'Αλήθεια, πατέρα! 'Αν παρουσιαζόταν ὁμοῦς ἡ εὐκαιρία ν' ἀπαντήσουμε ἐλέφαντες στὶς πεδιάδες τοῦ ὁρμου τῶν Μαργαριτῶν ἢ στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρόντα...

— Ὁ θὰ ἐπωφελοῦμεθα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. 'Ὅπωςδήποτε, ἂς μὴ ἐπιδιώξουμε τέτοια εὐκαιρία. Εἶναι πιὸ φρόνιμο.

'Ενῶ ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ γιοὶ του κουβαλοῦσαν ἔτσι τοὺς κορμούς, ὁ κ. Οὐόλστον κι' ὁ 'Ερνέστος πολεμοῦσαν νὰ στηθουν τὴν ἀνυψωτικὴ μηχανή. Στὴν κατασκευὴ τοῦ ὑδραυλικοῦ τροχῶ ὁ μηχανικός ἔδειξε μεγάλη ικανότητα κι' ὁ 'Ερνέστος, πού καθὼς εἴπαμε εἶχε μεγάλη κλίση στὰ μηχανικά, ὠφελήθηκε πολὺ ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ κ. Οὐόλστον.

Ὁ τροχὸς αὐτὸς τοποθετήθηκε στὸν καταρράκτη τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν σὲ τρόπο ὥστε νὰ κινῇ τοὺς μοχλοὺς τῶν ἀνελίων τοῦ Λάνδλорδ. Τὸ νερὸ θ' ἀνέβαινε ἔτσι ὡς τριάντα πόδια καὶ θ' ἀποθηκευότανε σὲ μιὰ δεξαμενὴ, πού κατασκευάζαν ἀνάμεσα στοὺς βράχους τῆς ἀριστερῆς ἔχθης· κι' ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ αὐτὴ θάρχιζαν οἱ ἀγωγοί, δηλαδή οἱ κορμοὶ τῶν ἀρτοδένδρων, πού θὰ ἐμπαιναν, ὅπως κατόπι τοῦ ἄλλου, σ' ὅλο τὸ μᾶκρος τῆς ὁχθῆς.

Ἡ ἐργασία προχωροῦσε συστηματικὰ, μεθοδικὰ, κι' ὡς τις 20 τοῦ Δεκέμβριου

τελείωσε. Εἶχε γίνῃ ἀκόμη καὶ τὸ χαντάκι ὡς τὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τῆς λίμνης τῶν Κύνων.

— Ὁ κάμουμε γιορτὴ γιὰ τὰ ἐγκαίνια; ρώτησε καίνο τὸ βράδυ ἡ "Αννα Οὐόλστον.

— 'Εννοεῖται! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. 'Απαράλλακτα σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταστήθῃ κανένα κανάλι στὴν παλιὰ μας 'Ελβετία. 'Ε, μητέρα;

— Ὅπως θέλετε, παιδιά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μπέτση.

— Σύμφωνοι! εἶπε τότε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἡ γιορτὴ θ' ἀρχίσῃ αὔριο, θὰ βάλλουμε σὲ κίνηση τὴ μηχανή μας.

— Καὶ πῶς θὰ τελειώσῃ;

— Μ' ἕνα λαμπρὸ γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Οὐόλστον! ἐπρότεινε ἡ κ. Ζερμάττ.

— Καὶ τοῦ 'Ερνέστου, εἶπε ὁ μηχανικός, γιατί ἄξιζει πολλοὺς ἐπαίνους ὁ ζῆλος κι' ἡ εὐφροσύνη του.

— Ὁ ἔπαινος σας μοῦ κάνει μεγάλη τιμὴ, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, ἀλλὰ εἶχα καλὸ δάσκαλο, αὐτὸ εἶναι ὅλο!

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς δέκα, ἔγειναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ καναλιῶ. Οἱ δύο οἰκογένειες παρευρέθηκαν, συναθροισμένες κοντὰ στὸν καταρράκτη. Ὁ τροχός, κινούμενος ἀπὸ αὐτόν, ἐγύρισε κανονικά, οἱ δύο ἀνελιές ἐργάστηκαν καὶ τὸ νερὸ ἔπεσε στὴ δεξαμενὴ, πού ἐγέμισε σὲ μιάμισυ ὥρα. 'Επειτα σηκώθηκαν τὰ διαφράγματα καὶ τὸ νερὸ πέρασε στὸν ἀγωγὸ κι' ἔτρεξε σ' ἕνα διάστημα τετρακοσίων μέτρων.

(Ἐπεται συνέχεια)

Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΙΜΟΝΑΚΙ ΚΑΙ ΤΙΜΟΝΙ

Τὸ τιμόνι τὸ μικρὸ
Μὲ παρόνοιο μικρὸ
Λέει σ' ἕνα μεγάλο:

— 'Ὅπως ὅλα σας κι' ἐγὼ
Τὸ καϊνάκι μου ὁδηγῶ
Κι' ὁμοῦς, ἂν δὲ σφάλω,
Μόνο ἐσὺ ἔχεις τὴν τιμὴ
Νάχεις μέσ' αὐτὸ κορμὶ
Καὶ τροχὸ ἀντὶ δοῦναι...

— Τιμονάκι μου καλὸ,
Μὴ μου κλαῖς, περικαλῶ
Σκέψου καὶ λιγάνι:

Τὸ βαπόρ' εἶνε βαρὺ
Κι' ἡ δουλειά του σοβαρή...
Πέλας ταξιδεύει!

Μὰ τὸ σκάφος σου ἐλαφρὸ
Σὺν γλαράκι σὸν ἀφρὸ
Τοὺς γιολοὺς χαϊδεύει...

Κι' εἶσαι τόσο τυχερὸ!
Σὰ χαϊδαιόμιο μωρὸ
Ποῦ ὁ φαρὰς σὲ παίρνει

Μὲ τὴ βαρυχειμωνιά,
Καὶ στὴν ἡσυχὴ γωνιά
Τοῦ σπιτιοῦ σὲ φέρνει!

Σκέψεις

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἦταν κάποια σκοτεινὴ, συννεφιασμένη μέρα· ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμα νῆ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ κάτι μολύβια σύννεφα· κάποιο θλιβερὸ φτερούγιζε στὶ ψυχρὲς ὄλων.

Μιὰ συνοδεία πέρασε· ἦταν στὴ μέση ὁ κακὸς ἄνθρωπος πού εἶχε κλέψει σκοτώσει κι' ἄλλα κακὰ κάνει, καὶ τὴν πῆγαιναν δεμένο στὴ φυλακή. Ἡ πολιτεία τὸν εἶχε δῆ σαν ἕνα βλαβερὸ στοιχεῖο γιὰ τοὺς πολίτες τῆς, σὰν καὶ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ὄλων τὸν εἶχε τιμωρήσει στερώνοντας του τὴν ἐλευθερία. Ἦταν ἡ δικαιοσύνη τῆς πολιτείας.

...Πέρασε ὁ μεγάλος κύριος καὶ καὶ ταξὶ· στὸ πρόσωπο αὐτοῦ πού πῆγαιναν δεμένο, γνώρισε τὸν κακὸν τὸν ἄνθρωπο πού τὸν εἶχε βιάσει, τὸν ἀντίκρουσε περιφρόνεια καὶ μέσ' αὐτὴν ἔνοιωσε καὶ ποια χαρὰ πῶς δὲν θὰ τοῦ κἀνῃ ἄλλο κακό. Δὲν κύτταξε τὴ λύπη πού ζῶγα φιζότανε σὲ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου, μονάχα προσέφερε μὲ σηκωμένο ψηλὰ τὸ κεφάλι:— Ἦταν ἡ δικαιοσύνη τοῦ μεγάλου.

...Καὶ τὸ παιδάκι ἔπαψε νὰ παίξῃ καὶ μὲ τὰ γαλανά ματάκια του κύτταξε ἐκπληκτο. Δὲν λογάρισε τὸ κακὸ πού εἶχε κάνει ὁ κακὸς ὁ ἄνθρωπος, μὴν εἶχε ποτέ του ροβηθῇ μήπως τὸ πειράξι κανένας. — ὦ, τάγγελοῦδα ποῖος μαρεῖ ποτὲ νὰ σκεφτῇ νὰ βλάψῃ!— καὶ ταξὶ μονάχα τὸν πόνου πού ἦταν χαρὰ γμένος στὸ πρόσωπό του, τὰ δάκρυα πού λάμπανε στὰ μάτια του· κάποιο θλιβερὸ ἔνοιωσε τὴν ψυχὴ του νὰ βαραίνῃ: γὰρ τὸν βασανίζουν αὐτὸν τὸν καημένο;— Κεῖνῃ δὲν θέλητε νὰ μολύνῃ μιὰ καρδιά ἀκόμα ἀγνή καὶ δὲν μίλησε.

Μὰ τὸ παιδί εἶχε χαμογελάει στὸν κακὸν ἄνθρωπο, κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ στόμα καὶ τοῦ ἔστειλε ἕνα φιλὶ ἀγάπης:— Ἦταν ἡ δικαιοσύνη τοῦ παιδιοῦ!

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος προχώρησε καὶ χαρούμενος ἔκλεινε τὸ χαμόγελο καὶ τὸ φιλὶ τοῦ εἶχαν ἐλαφρώσει τὰ δεσμά του. — Κι' ὁ ἥλιος ἐσκίεσε τὴν σιγὴν αὐτὴν τὰ σύννεφα καὶ μιὰ δέσμη ἀπὸ ἀντὶνὰ γρυσιὰ στεφάνωσε τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ:— Ἦταν ἡ δικαιοσύνη τοῦ οὐρανοῦ!

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἀνεξάντλητη αἰτιοδοξία μερικῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι συχνὰ παρὰ ἡ ἀντίδρασις πεισματωμένης ψυχῆς πού τὴν ἐπνίξε ἡ δυστυχία.

Ε. Α.

Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ βασιλοπούλα πού τὴν ἔλεγαν Ζιλέττα.

Ἦταν ἡ πιὸ ὁμορφὴ, ἡ πιὸ καλὴ καὶ ἡ πιὸ ἐξυπνὴ κόρη τῆς γῆς. Μὰ ἄλλοι-μόνο: ἡ δυστυχισμένη βασιλοπούλα ἦταν τυφλή.

Ὁ βασιλεὺς ὁ πατέρας τῆς, πού τὴν ἔλατρευε, ἔφερε ἀπὸ τίς τέσσερες γωνίες τοῦ κόσμου, τοὺς μεγαλύτερους γιатρούς γιὰ νὰ θεραπεύσουν τὴν πολυαγαπημένην κόρη. Μὰ οἱ σεβαστοὶ σοφοὶ καταλάβαινε γρήγορα πῶς ἡ τύφλα τῆς Ζιλέττας προέρχονταν ἀπὸ κάποια μαγεία καὶ πῶς μόνο ἕνα μαγικὸ μέσο μπορούσε νὰ δώσῃ τὸ φῶς στὴν καϊμένη τὴ βασιλοπούλα.

Μὰ πῶς νὰ βροῦν αὐτὸ τὸ μαγικὸ γιатρικό; Ὁ βασιλεὺς κατὰλαβε πῶς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας τρόπος: νὰ υποσχεθῇ πῶς θὰ δίδῃ τὴν κόρη του σὲ ὅποιον θὰ τὴν γιάτρευε.

Διαλάλησε λοιπὸν τὴν ὑπόσχεση σ' ὅλο τὸ βασίλειο. Κι' ἐπειδὴ ἡ Ζιλέττα ἦταν πολὺ ὁμορφὴ κι' ἐπειδὴ, ἀκόμα, ἦταν ἡ μόνη διδδοχος τοῦ βασιλεῦς πατέρα τῆς, πολυάριθμοι πρίγκηπες καὶ ἱππότες δὲν ἔβρισαν νὰ γυρίσουν ὅλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ νῆκαν αὐτὴν τὸ μαγικὸ γιатρικό. Μετὰ ἀνέβηκαν ὡς τὸ φεγγάρι· ἄλλοι, καθὼς ἔλεγαν, σηκοφάλωσαν ὡς τὰ στρά. Μὰ κανένας δὲν ἤρε τὸ μέσο πού θὰ δίδῃ τὸ φῶς στὴν καϊμένη τὴν Ζιλέττα.

Λοιπὸν, μιὰ μέρα πού ἡ βασιλοπούλα περνοῦσε μὲ τὰ μάξια τῆς, τὴν εἶδ' ἕνας ἄνθρωπος πού τὸν ἔλεγαν Κρίτο καὶ τὴν ἐλυπήθηκε τόσο, ὥστε δὲν εἶχε πιά παρὰ μιὰ σκέψη: νὰ γιатρέψῃ τὴν κόρη τοῦ βασιλεῦς. Καμμιὰ ἐλπίδα ἀνταμοιβῆς δὲν ὑπῆρχε στὴν ἀπόφασί του. Οὔτε ἦ- ἔρε καὶ τὴν ὑπόσχεση τοῦ βασιλεῦς. Δὲν ἐνέπρευσαν παρὰ ἕνα πράγμα: τὴν τύφλῃ τῆς Ζιλέττας.

Καὶ νὰ γιатρῇ ῥωτοῦσε κάθε τί πού τὸν τριγύριζε, τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα, ἀκόμα καὶ τίς πέτρες.

Καὶ σ' ὅλα ἔλεγε:— Σὰς παρακαλῶ! δώστε μου τὸν τρόπο νὰ γιатρέψω μιὰ δυστυχισμένη τυφλή!

Ἐννοεῖται, δὲν ἐλάβαινε καμμιὰ ἀπάντησι. Ὡστόσο δὲν ἀπόκανε.

Ἐπιτέλους μιὰ μέρα, συγχλημένος ἀπὸ τὴν ἐπιμονή, ἕνας βράχος τοῦ ψιφίρισε:— Πήγαινε νὰ βρῇς νερὸ ἀπὸ γαλῆζο διαμάντι.

— Ποῦ; ρώτησε ὁ Κρίτος.

— Στὸ 'Απόσιτο Βουνὸ, ἀποκρίθηκε ἡ γαλῆζο καὶ τινάχτηκε στὴ διεύθυνση τοῦ μεγάλου βουνοῦ πού ἦταν πιὸ ψηλὸ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

— Καὶ σὲ ποῖο μέρος τοῦ βουνοῦ; ἔα- νάρωντε ὁ βοσκός.

Τότε ἕνας ἀέτος ἐφώναξε:— Ψηλά! Ψηλά! Πολὺ ψηλά!

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπημένοι μου φίλοι, εἶπε ὁ Κρίτος, ἀνεβαίνω ἀμέσως.

Μὰ πρὶν, ἔτρεξε στὴν καλύβα του καὶ ξεσκεπάσε ἕνα μαρμαρένιο ἄγαλμα πού ἦταν ἐκεῖ κρυμμένο. Αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ τὸ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του πρὶν πεθάνῃ καί:

«— Γίε μου, τοῦ εἶχε πῆ, φύλαξε προσεκτικὰ αὐτὸν τὸν μαρμαρένιο ἱππότη. Καὶ κάθε φορὰ πού θέλεις νὰ ἐπιχειρήσῃς τίποτα, μὴ ξεχάσῃς ποτὲ νὰ τὸν συμβουλευθῇς».

Γιαυτὸ ὁ Κρίτος εἶπε στὸ ἄγαλμα:

— Μαρμαρένιε ἄνθρωπε, θέλω νάνέβω στὸ 'Απόσιτο Βουνὸ γιὰ νὰ βρῶ νερὸ ἀπὸ γαλῆζο διαμάντι. Ποῖος εἶν' ὁ καλύτερος δρόμος;

Χωρὶς νὰ παντήσῃ, ὁ ἱππότης κατέβηκε ἀπὸ τὸ βᾶθρο του κι' ἐγενεψε στὸν βοσκὸ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Βγῆχαν κι' οἱ δύο τοὺς ἀπὸ τὴν καλύβα καί, σὲ λίγο, ἔφθασαν κάτω ἀπὸ τὸ πελώριο βουνὸ, ἀπ' ὅπου, ἀνάμεσα στοὺς βράχους, ξεκινούσαν πολλοὶ δρόμοι.

Χωρὶς δισταγμὸ, ὁ μαρμαρένιος ἄνθρωπος πῆρε τὸν πιὸ ἴσιο, ἂν καὶ μὲ τὴν πρώτην ματιὰ φαίνονταν ὁ πιὸ δύσκολος.

Τότε μιὰ γρηὰ πού ἦταν ἐκεῖ, ἔσκασε στὰ γέλια.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι τρελλοί, φώναξε, ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ διαλέξουν αὐτὸ τὸ δρόμο! Σὲ πέντε λεπτὰ δὲν θὰ μποροῦν πιά νὰ προχωρήσουν!

Ὁ Κρίτος βρῆκε πῶς ἡ γρηὰ εἶχε δίκην, μὰ ἀκολούθησε τὸν μυστηριώδη ὁδηγὸ του. Ὡστόσο ἡ ἀνάβασις ἦταν τόσο δύσκολη, ὥστε κόπηκε ἡ ἀναπνοή του καὶ στάθηκε μιὰ στιγμή.

— Δὲ σοῦ τῶλεγα; κοροῖδεψε ἡ γρηὰ, καί, σηκώνοντας τοὺς ὤμους, ἐπρόσθεσε:— Νὰ σοῦ πῶ, σὲ λυποῦμαι! καὶ ἀφοῦ ἔρχεσαι γιὰ νὰ βρῇς νερὸ ἀπὸ γαλῆζο διαμάντι, ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω.

— Πῶς, κυρία! ἔχετε λοιπόν;

— Νὰ δὰ! εἶμαι ἡ μάγισσα τοῦ βουνοῦ.

— ὦ, κυρία! τότε σὰς παρακαλῶ, δώστε μου γρηγορά.

— Ἐλα μαζί μου νὰ σοῦ δώσω.

Ἀμέσως τότε ὁ Κρίτος θέλησε νὰ πάη μὲ τὴ γρηὰ, μὰ τὸ ψυχρὸ χέρι τοῦ μαρμαρένιου ἱππότη τὸν ἐκράτησε.

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν, φώ- ναξε ὁ βοσκός, πῶς αὐτὴ ἡ γρηὰ θέλει νὰ μοῦ δώσῃ αὐτὸ πού ζητῶ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἱππότης ἤθελε νὰ τὸν βιάσῃ νὰ ξαναρχίσῃ τὸ ἀνεβάσμα:

— Ἀ μὰ πιά!... εἶπε κι' ἔσπρωξε ἀπὸτομα τὸ ἄγαλμα, πού ἔσφραγιζέτο, ἔχασε τὴν ἱσορροπία του, κύλισε κατ' ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ χάθηκε στὴν ἄμμο ἐνός γειτονικοῦ βάλτου.

Ὁ Κρίτος ντράπηκε λίγο γιὰ τὸ κά-

μωμά του. Καὶ τώρα δίσταζε ν' ἀκο- λουθήσῃ τὴ μάγισσα.

— Πῶς! κοροῖδεψε ἡ γρηὰ, δὲ θέλεις νὰ γίνῃς ἄντρας τῆς Ζιλέττας;

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Νὰ δὰ! ὁ βασιλεὺς ὑποσχέθηκε νὰ δώσῃ γυναικα τὴν κόρη του σὲ ὅποιον θὰ τὴν γιάτρευε.

— Μέγιστε Θεέ! εἶναι δυνατό; φώναξε ὁ Κρίτος, πού γιὰ πρώτη φορὰ ἄφησε ἕνα αἰσθημα συμπερόντος νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν καρδιά του.

Ὡστόσο, βλέποντας τὴν γρηὰ μά- γισσα, ψιθύρισε:

— Καὶ ὁμοῦς, θὰ προτιμοῦσα νὰ χρω- στῶ τὴν εὐτυχία μου σ' ἕνα λιγώτερο ἀποτρόπαιο πλάσμα...

Μὰ ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— Μπᾶ! τί ἔχει νὰ κἀνῃ τὸ μέτο, ἀρκεῖ νὰ φθάσῃ σὲ σκοπὸ.

Τότε, χωρὶς δισταγμὸ, ἀκολούθησε τὴ μάγισσα, πού εἶχε μὴ σ' ἕνα στενὸ δρόμο βυθισμένο στὴ σκιά.

Ἡ γρηὰ κούτσαινε τρομερὰ καὶ τότε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κι' ὁ ἴδιος, ὁ βοσκὸς κανόνισε τόσο τὸ βῆμα του μὲ τὸ δικό της, ὥστε ἄρχισε νὰ κουτσαίνῃ κι' αὐτὸς καὶ σιγὰ-σιγὰ τὰ πόδια του στρά- βωσαν πολὺ.

Ἐφθασαν ἔτσι μπροστὰ σὲ μιὰ βαρεῖα πόρτα πού τὴν φύλαγε μιὰ μεγάλη χελώνα.

— Γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίγῃ αὐτὴ ἡ πόρτα, εἶπε ἡ μάγισσα στὸν Κρίτο, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πῆς: «Χελώνα, χελώνα, εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν κι' ἐσένα!».

Ἐκπληκτος, ὁ βοσκὸς ἐπανελάβε αὐτὴ τὴ φράση καὶ παρעυθὺς τὸ σῶμα του ἔγεινε στραβὸ καὶ καμπουρικὸ, μὰ δὲν τὸ παρατήρησε.

Ὡστόσο ἡ χελώνα εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα καὶ ὁ βοσκὸς κι' ἡ μάγισσα κατέ- βηκαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ σάλα, πού εἶχε σχῆμα λαβυρίνθου καὶ ὅπου δὲ θ' ἀρχοῦ- σαν νὰ χάσουν τὸ δρόμο τους, ἂν δὲν πα- ρουσιαζόνταν μπροστὰ τοὺς ἕνα φεῖδι. Τότε, συμβουλευμένος ἀπ' τὴ γρηὰ, ὁ Κρίτος εἶπε στὸ ἐρπετό:

— Φεῖδι, εἶμαι σὰν κι' ἐσένα φεῖδι, γιὰτὶ σφυρίζω, σφυρίζω, σφυρίζω!

Καὶ σφύριζε τρεῖς φορές.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ γλῶσσα του μά- κρυνε κι' ἔγεινε διχαλωτὴ σὰν τοῦ φει- διοῦ. Μὰ ὁ Κρίτος δὲν τὸ παρατήρησε.

Τὸ φεῖδι τοὺς ὠδήγησε μέσα σὲ λαβύ- ρινθο κι' ἔφθασαν σ' ἕνα δάσος τόσο σκο- τεῖνὸ καὶ τόσο πυκνὸ, ὥστε ἡ μάγισσα κι' ὁ σύντροφός της θὰ χανόνταν, ἂν ἕνας λύ- κος δὲν ἐβγαίνε νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

— Εἶμαι λύκος! χοῦ! χοῦ! το' εἶπε ὁ Κρίτος καί, παρעυθὺς, ἀπ' τὴν σιαγόνα του ξεπετάχθηκαν δύο μεγάλα δόντια λύκου, μὰ ἡ μάγισσα δὲν τὸν ἄφισε νὰ τὸ παρατηρήσῃ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΛΑΣΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

'Αγαπητοί μου

Ο περσμένο Σάββατο, μετά στο δημοσιογραφικό του γραφείο, όπου είχε μεταφέρει το κρεβάτι της αρρώστιας του, πέρασε ο διευθυντής της 'Ακροπόλεως Βλάσης Γαβριηλίδης, ο μεγαλύτερος από τους 'Ελληνες δημοσιογράφους.

Πρό σαρανταπέντε περίπου χρόνων, ήλθε από την πατρίδα του, την Κωνσταντινούπολη, όπου είχε αρχίσει το λαμπρό στάδιό του, για να το εξακολουθήσει λαμπρότερο στην πρωτεύουσα του ελεύθερου 'Ελληνισμού. Μαζί μ' έναν άλλο Κωνσταντινουπολίτη συνάδελφό του, τον αλυσμένο Κλεάνθη Τριαντάφυλλο, ίδρυσαν στας 'Αθήνας τον περίφημο «Ραμπαγιά». 'Αλλά σε λίγο οι άχωριστοι χωρίστηκαν. Ο Κλεάνθης εξακολούθησε το «Ραμπαγιά» του κι' ο Βλάσης ίδρυσαν καινούρια «πολιτικοσατυρική» εφημερίδα, το «Μή Χάνεσαι». (Ο τίτλος είναι μια φράση που τη συνήθιζε ο τότε πρωθυπουργός Κουμουνδούρος). Γρήγορα το «Μή Χάνεσαι» έγινε σοβαρή, καθημερινή εφημερίδα και μετωνομάστηκε «'Ακρόπολις». Κι' αυτή ο Γαβριηλίδης εξακολούθησε να τη διευθύνει ως την ημέρα σχεδόν του θανάτου του.

Στις στήλες της «'Ακροπόλεως» βρίσκεται συγκεντρωμένη όλη του η δημοσιογραφική εργασία, -εργασία τόσο μεγάλη, τόσο σπουδαία και με τέτοια επίδραση σ' όλο τον 'Ελληνισμό, τα τελευταία αυτά σαράντα χρόνια, ώστε να μην υπάρχει άλλη που να μπορεί να συγκριθεί μαζί της. Γιατί ο Βλάσης Γαβριηλίδης στάθηκε ένας μεγάλος καινοτόμος, ένας απόστολος, ένας αναγεννηστής. Αναγέννησε την 'Ελληνική δημοσιογραφία, από τον καιρό που ήλθε στας 'Αθήνας, και μαζί με τη δημοσιογραφία, αναγέννησε, μπορούμε να πούμε, και την 'Ελληνική κοινωνία. Όλες οι καινούργιες ιδέες, οι προοδευτικές, μπήκαν στον τόπο μας με το Βλάση Γαβριηλίδη. 'Απ' αυτόν υποστηρίχθηκαν, απ' αυτόν διαδόθηκαν, απ' αυτόν έγιναν ιδέες κοινές. Με άλλα λόγια, κάθε νεωτερισμός, κάθε πρόοδος που σημειώθηκε στην 'Ελλάδα από το 1880 κι' έδωθε, έχει την πηγή της στο πνεύμα του Γαβριηλίδη.

Ήταν εκείνο που λέμε «το πνεύμα της εποχής», ένα ακρωμένο σ' ένα δυνατό, εύγλωττο, θερμό, ένθουσιασμένο και πει-

στικό άτομο δημοσιογράφου. Ο Γαβριηλίδης έβλεπε πάντα μπροστά. Πιο μπροστά και πιο μακριά απ' όσα μπορούσε να βλέπουν οι άλλοι. 'Ανοιγε τα μάτια. Στην πολιτική, στη φιλολογία, στην κοινωνική ζωή, σε όλα. Όπως κάθε νεωτεριστής, με τους νέους είχε πάντα να κάνει, κι' αυτούς αποτεινόταν, κι' αυτούς προσήλυτους και συνεργάτες. Η «'Ακρόπολις» του ήταν το σχολείο των Νέων. 'Από την Ρέπουλη, που άρχισε το στάδιό του ως συντάκτης, άρχισαν τακτικά κι' ένα καιρό διευθυντής της «'Ακροπόλεως», έως το Σπύρο Μελά, από κει πέρασαν όλοι οι σύγχρονοι δημοσιογράφοι.

Κανείς δεν υπάρχει που να μην έμαθ' ήθελε κάτω απ' τον Γαβριηλίδη. Κι' όσοι δεν έργασθηκαν ποτέ στην «'Ακρόπολις», πάλι έμαθαν την τέχνη διαβάζοντας την. Ο Βλάσης Γαβριηλίδης στάθηκε ο μεγαλύτερος Διδάσκαλος.

Μια από τις πιο σημαντικές βέβαια προόδους που σημειώθηκαν στον τόπο μας από το 1880 κι' έδωθε, είναι η σχετική με τη γλώσσα. Μια επανάσταση έναντι του σχολαστισμού, που επικρατούσε προηγουμένως, μια προσπάθεια να κινηθ' η ζωτανέψη ή καθαρεύουσα με την εισαγωγή ζωντανών στοιχείων. Λοιπόν κι' αυτό ακόμα οφείλεται στην πρωτεβουλία του Γαβριηλίδη. Η καθαρεύουσα του «Μή Χάνεσαι» και της «'Ακροπόλεως» ήταν εξ αρχής πολύ διαφορετική από τη γλώσσα των πιο παλιών εφημερίδων. 'Οκτώ χρόνια πριν εμφανισθ' το «Ταξίδι» του Ψυχάρη, ο Γαβριηλίδης κι' οι νέοι του συνεργάτες δημοσιογράφοι σε μια μικτή γλώσσα, σχεδόν δημοτική. Κι' όταν βγήκε ο Ψυχάρης με τη δημοτικιστική ιδέα, ο πρώτος δημοσιογράφος που την υποστήριξε μ' ένθουσιασμό, ήταν εκείνος που είχε αρχίσει προηγουμένως να την εφαρμόζει: ο Γαβριηλίδης.

Έτσι σε όλα, ο Γαβριηλίδης ήταν πάντα ο πρώτος. Καθαυτό ο άνθρωπος των νέων ιδεών, της μεταρρυθμίσεως, της πρόοδος. Είπα παραπάνω «το πνεύμα της εποχής». Θα έλεγα ακόμα το καλό, το αγαθό πνεύμα. Γιατί άλλοι, επίσης δυστυχώς, είναι κάποτε το πονηρό πνεύμα, το Κακό. Πολεμούμε κάθε καλή, κάθε φωτεινή ιδέα, κι' υποστηρίζουν τις κακές και τις σκοτεινές. 'Οδηγούν έτσι στο σκοτάδι, όπως οι καλοί στο φως» στη δυστυχία, όπως οι καλοί στην ευτυχία. 'Αλλ' από κάθε άλλον της εποχής του περισσότερο, ο Βλάσης Γαβριηλίδης, σ' αυτό δημοσιογράφος, σ' αυτό διανοούμενος, σ' αυτό άνθρωπος της πέννας, ωδήγησε πάντα στο φως, στην πρόοδο, στον πολιτισμό, στην ευτυχία.

Τόσο δυνατός όσο και καλός, χρησιμοποίησε τη δύναμη του νου του και την καλωσύνη της καρδιάς του για να ευεργετήσει τους ομοίους του. Δεν γνωρίζω στον

κόσμο των διανοουμένων, μεγαλύτερο ευεργέτη της 'Ελληνικής κοινωνίας από τον Βλάση Γαβριηλίδη. Μόνο τον εαυτό του δεν ήξερε να ευεργετήσει. 'Αλλοι δημοσιογράφοι έκαμαν περιουσίες, έκαμαν παλάτια. Ο Γαβριηλίδης έζησε και πέθανε πτωχός. Αυτό μαρτυρεί την ολοκληρωμένη αφοσίωση του ανθρώπου σ' ένα υψηλό ιδανικό, που δεν τον άφινε ποτέ να σκεφθ' τα ταπεινότερα. Αυτός είναι ο κληρονόμος των Μεγάλων Διδασκάλων, των 'Αποστόλων και των 'Ιδανιστών. Πλουτίζουν κι' αυτοί χρίζουν τους άλλους, αλλ' αυτοί πεθαίνουν πτωχοί και κάποτε δυστυχισμένοι...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο από την Γαλλ. 'Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ'. (Συνέχεια)

Την ώρα που μ' έπαιρνε ο ύπνος, θυμήθηκα ένα λόγο που τον έλεγε συχνά ο Βιτάλης: «'Η τύχη πηγαίνει σ' εκείνους που δεν την έχουν ανάγκη.» Μ' έτρεψε τόσο καλή εισπραξη ήταν βέβαια σημασία, πώς από στιγμή σε στιγμή θα παρουσιαζόνταν οι γονείς μου! Κι' είχα τόση πείρα στην ποίηση στα προαισθήματά μου, ώστε την άλλη μέρα θα καθόμουν στο ξενοδοχείο, να τους περιμένω, αν ο Μαντίνας δεν με ανάγκαζε να βγω έξω, να παίζω και να τραγουδάω μαζί του. 'Ετσι και τη ημέρα αυτή κερδίσαμε άλλα ένδεκα φράγκα.

— 'Αν δεν ήταν να πλουτίσουμε σ' ένα λίγο από τους γονείς σου, θα πλουτίζαμε μονάχοι μας, κι' αυτό θα ήταν πολύ πιο ωραίο! είπε γελώντας ο Μαντίνας.

Πέρασαν έτσι τρεις ημέρες χωρίς να παρουσιασθ' κανείς και τίποτα. Κάθε φορά που ρωτούσα την Ξενοδόχα, μου άπαντούσε στερεότυπα: «Κανένας δεν έζητησε το Μπαρμπερή» κανένα γράμμα δεν ήλθε για σ' εμένα ή για το Μπαρμπερή! 'Αλλά την τετάρτη ημέρα μου έδωσαν ένα γράμμα.

Ήταν η απάντηση της μάνας Μπαρμπερίνας, ή καλύτερα, η απάντηση που έδωσε να μου γράφουν, γιατί δεν ήξερα γράμματα.

Μου έλεγε πως είχε μάθει το θάνατο του άντρός της και πως λίγον καιρό προηγουμένως, είχε λάβει απ' αυτόν ένα γράμμα που μου τό έστελνε, γιατί έμαγε πως μπορούσε να μου χρησιμεύσει, αφού είχε πληροφορίες για την οικογένειά μου.

— Γρήγορα, γρήγορα! φώναζε ο Μαντίνας. Να διαβάσουμε το γράμμα του Μπαρμπερή!

Το άνοιξα με συγκίνηση και διάβασα:

«'Αγαπητή μου γυναίκα,

«Είμαι άρρωστος στο νοσοκομείο και ρωτάμαι πως δεν θα ξανασηκωθώ. 'Αν είχα τη δύναμη, θα σου έγραφα πως με βρήκε αυτή η άρρώστεια» μά δεν μπορώ, ούτε είναι ανάγκη, να γράψω πολλά, κι' έρχομαι εύθες στα σπουδαιότερα. Μάθε λοιπόν, πως αν δεν την γλυτώσω, εσύ πρέπει να γράφεις στους κυρίους Γκρήθ και Γκέλλεϋ, Γκρήν-σκουέρ, Λίνκολν-ς-Ίνν, στο Λονδίνο. Είναι οι δικηγόροι που επιφορτίσθηκαν να βρουν τον Ρεμψ. Να τους γράφεις πως εσύ μόνο μπορείς να τους δώσεις πληροφορίες για το παιδί, αλλά κοίταξε να σου πληρώσουν καλά τις πληροφορίες σου. Με τα χρήματα αυτά θα περάσεις και εσύ καλά γεράματα.

Για να μάθεις τώρα που βρίσκεται ο Ρεμψ, γράψε σε κάποιο κύρ-Πέτρο 'Ακνέν, πρώην κηπουρό, φυλακισμένο τώρα για χρέη στο Κλιού, στο Παρίσι. Όλα σου τα γράμματα να σου τα γράφει ο παπας μας, γιατί σε τέτοια υπόθεση δεν πρέπει να έμπιστευθ' τον τυχόντα. Και μην κάμεις τίποτα, πριν μάθεις το θάνατό μου.

«Σε φιλώ για ύστερη φορά

«Μπαρμπερής.»

Δεν είχα καλά-καλά τελειώσει το διάβασμα, όταν ο Μαντίνας πετάχθηκε μ' ένα πήδημα.

— 'Εμπρός! εφώναξε, στο Λονδίνο!

Ήμουν τόσο σκοτισμένος απ' όσα είχα διαβάσει, ώστε κοίταξα το Μαντίνα χωρίς να καταλάβω τί είπε.

— Μά αφού ο Μπαρμπερής γράφει, εξακολούθησε, πως 'Αγγλοι δικηγόροι επιφορτίσθηκαν να σε βρουν, θα πη πως και οι γονείς σου είναι 'Αγγλοι.

— Μά...

— Τι; σου ακοφάινεται που είναι 'Αγγλοι;

— Ναι. 'Ηθελα να είναι Γάλλοι, από την πατρίδα της Λίζας και των παιδιών.

— Κι' εγώ ήθελα να είναι 'Ιταλοί.

— 'Αν είμαι όμως 'Αγγλος, θα είμαι από την πατρίδα του 'Αρθούρου και της κυρίας Μίλλιγκαν. Πάλι καλά!

— Τι θα πη αν είσαι 'Αγγλος; Μά είσαι βεβαίωτατα! 'Αν οι γονείς σου ήταν Γάλλοι, δεν θα βάζαν 'Αγγλους να τους βρουν το παιδί που έχασαν στη Γαλλία! Κι' αφού είναι 'Αγγλοι, πρέπει να πάμε στην 'Αγγλία. Είναι ο καλύτερος τρόπος για να βρής τους γονείς σου, Ρεμάκο μου!

— Να γράψω, καλύτερα, σ' αυτούς τους δικηγόρους;

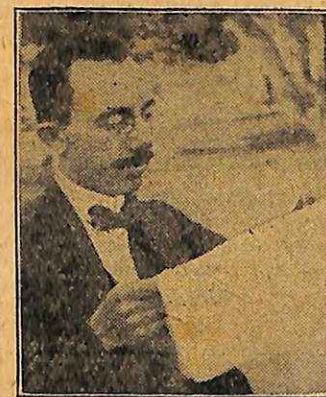
— Μπάρ! 'Ευκολότερα συνεννοείται κανείς μιλώντας παρά γράφοντας. 'Από την ημέρα που ήλθαμε στο Παρίσι, μαζέψαμε 52 φράγκα: ξοδέψαμε τα 9, μ' εμένουν 43. Φθάνουν και περισσεύουν για να πάμε στο Λονδίνο. 'Από τη Βουλώνη θα μπούμε σ' ένα πλοίο που θα μ' εσά πάη κατ' ευθείαν. Και δεν θα πληρώσουμε πολλά.

— Πως το ξέρεις; Πήγες ποτέ στο Λονδίνο;

— 'Οχι! στο ιπποδρόμιο όμως είχαμε δυο κλάουν που ήταν 'Αγγλοι. Πολύς φορές μου μίλησαν για το Λονδίνο. Μ' έμαθαν μάλιστα και κάμποσα αγγλικά, για να μιλούμε χωρίς να καταλαβήν η γρηά-Γκασσότανα, που ήταν μια περίεργη!.. 'Εννοια σου κι' εγώ θα σε οδηγώ στο Λονδίνο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
έν 'Αθήναις. Τρίτον Βραβείον
Δημοψηφισματος των Ψευδωνύμων του 1917.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΡ. ΖΩΝΙΑΔΗΣ
(Ποιμενική Φλογέρα) έν 'Ιωαννίνους. Πρώτον Βραβείον 17του Διαγων. Λύσεων Πιν. 'Ασκήσεων.

— Μά κι' εγώ έμαθα 'Αγγλικά με το Βιτάλη.

— Ναί, μά τρία χρόνια τώρα θα τα ξέχασες, ενώ εγώ τα θυμώμαι ακόμα, θα ιδής. 'Επειτα, να σου πω την αλήθεια, θέλω να 'ρθω μαζί σου σ' το Λονδίνο και γι' άλλο λόγο.

— Τι λόγο;

— Νά, αν οι γονείς σου έρχόνταν να σε βρουν σ' το Παρίσι, μπορούσε εξαίρετα να μη σ' αφήσουν να με πάρης μαζί σου! ενώ, άμα θα είμαι κι' εγώ σ' την 'Αγγλία, δεν θα με διώξουν.

Ο συλλογισμός αυτός μου φάνηκε κάπως προσβλητικός για τους γονείς μου! δεν ήταν όμως κι' άλλος διόλου παράλογος. 'Υπήρχε δηλαδή και μια μικρή πιθανότητα να γίνη έτσι, όπως έλεγε ο Μαντίνας: γι' αυτό και μόνο θέ-

χθηκα να πάω άμέσως σ' το Λονδίνο, και να πάω μαζί του.

— Φεύγουμε, τού είπα.

— 'Εμπρός!

Σε δυο λεπτά οι σάκκοι μας δέθηκαν και κατεβήκαμε έτοιμοι να φύγουμε.

Άμα μ' εide με τα πράγματά μας, η ξενοδόχα έβγαλε τις φωνές:

— Πως;! Ο μικρός κύριος φεύγει; (ο μικρός κύριος ήμουν εγώ). Δεν θα περιμένη λοιπόν τους γονείς του; Δεν θα κάμη καλά; γιατί οι γονείς του έδωσαν πάντα να 'ρχόνταν και θα 'βλεπαν μάλιστα και πόσο τον περιποιούμαστε.

Μά η εύγλωττία αυτή δεν μπόρεσε να με κρατήση, κι' αφού έπληρωσα το λογαριασμό μας, βγήκα σ' το δρόμο, όπου με περίμεναν ο Μαντίνας κι' ο Κάπης.

— Δεν μπορώ να ξέρω τουλάχιστο πού πάτε; μου φώναξε η ξενοδόχα.

'Αλήθεια, φρόνιμο ήταν να της άρψω τη διεύθυνσή μου. 'Εγύρισα και την έγραφα στο βιβλίο της.

— Σ' το Λονδίνο;! έβγαλε πάλι τις φωνές η γρηά. Δυο μουρέλια ολομόναχα σ' το Λονδίνο! φοβερό!

Πριν φύγουμε για τη Βουλώνη, έπρεπε να πάμε ν' αποχαιρετήσουμε τον πατέρα.

Δεν ήταν θλίβετή αυτή η επίσκεψη. Με μεγάλη του χαρά έμαθε ο πατέρας πως πηγαίνα να βρω την οικογένειά μου, κι' εγώ πάλι με μεγάλη ευχαρίστηση τού υποσχέθηκα πως δεν θ' άργουσα να γυρίσω με τους γονείς μου για να τον βγάλω από τη φυλακή.

— Σ' το καλό, παιδί μου, και καλή τύχη! 'Αν δεν είναι να γυρίσης όσο γρήγορα λές, γράψε μου.

— 'Οχι, θα γυρίσω!

Την ημέρα εκείνη περπατήσαμε χωρίς να σταθούμε ως τη Μουατέλλη, όπου κοιμηθήκαμε σ' ένα κτήμα, γιατί έπρεπε να οικονομήσουμε τα λεπτά μας για το ταξίδι. Ο Μαντίνας έλεγε πως δεν θα έστοιχίσε πολύ, αλλά πόσο;..

Καθώς πηγαίναμε, μου μάθαινε αγγλικές λέξεις, γιατί μια σκέψη μου είχε προξενήσει μεγάλη ανησυχία: 'Αν οι γονείς μου δεν καταλάβαιναν Γαλλικά, ούτε 'Ιταλικά, πως θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε; Κι' αυτό θα μ' εμάς στενοχωρούσε πολύ. Τι θα 'λεγα σ' τα αδέρφια μου, αν είχα; Δεν θα 'μουν γι' αυτά σαν ξένος, αφού δεν θα μπορούσα να τους μιλώ; Όσες φορές συλλογίσθηκα την επιστροφή μου σ' το πατρικό σπίτι, ποτέ δεν μου ήλθε ή ιδέα πως μπορούσα να βρεθώ μπερδεμένος επειδή δεν θα 'ξερα μια ξένη γλώσσα!

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

Ἀπλώθηκε ἡ ὥρα, πού ἀπαλά λυγίζοντας στό κλῶνι, Σά θυμιατῆρι κάθε ἀνθός τις μυρωδιές σκορπίζει. Τούς ἤχους καί τάρωματα τάγερ στροβιλίζει. Χορδὸς πού χύνει τὸν καημὸ καί ζάλη πού ναρκώνει!

Σά θυμιατῆρι κάθε ἀνθός στό κλῶνι του εὐωδιάζει. τὸ βιολὶ πάλαι σιγαλά, σά μιά καρδιά θλιμμένη. Χορδὸς πού χύνει τὸν καημὸ καί ζάλη πού μαραινεί! Βαρὺς κι' ὠραίος, ὁ οὐρανὸς βοῶμι μεγάλου μοιάζει.

Τὸ βιολὶ πάλαι σὰν καρδιά πού ἡ θλίψη τὴν γαμίζει, καρδιά ἀπαλή πού τὸ ἀπειρο τὸ σκοτεινὸ τρομάζει. Βαρὺς κι' ὠραίος, ὁ οὐρανὸς βοῶμι μεγάλου μοιάζει. Πνίγηκε ὁ ἥλιος στὸ αἷμα του πού ἀρχίνησε νὰ πῆξη...

Καρδιά ἀπαλή πού τᾶπειρο τὸ σκοτεινὸ φοβίζει, ἀνακαλεῖται τὰ λαμπρὰ τὸν παρελθόντος ἔγνη! Πνίγηκε ὁ ἥλιος στὸ αἷμα του πού ἀρχίνησε νὰ πῆξη. — τὴ θύμησή μου σά βωμὸς μ' ἀνάμνηση φωτίζει. (Baudelaire)

Πνευμάτων τῆς Αὐριον

ΓΡΑΜΜΑ

Ἐν ** τῇ 5ῃ Φεβρουαρίου 1920

Ἀγαπῆ μου,

Μοῦ γράφεις πὼς ἀνυπόμονα περιμένεις νὰ τελειώσω τὸ σχολεῖν γιὰ νάρθω στὰς Ἀθήνας καί νάμιασε μαζί. Ναι, θέλω κι' ἐγὼ νάρθω στὴν πόλιν, πού θά μπορέσω νὰ μορφωθῶ. Ἀλλά, πρέπει νὰ στὸ πῶ, δὲν βιάζομαι ὅπως ἐσύ. Εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ περιμένω καθόλου ἀνυπόμονα τὴ στιγμή, πού θά χωρισθῶ ἴσως γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, πού γεννήθηκα καί πού πέθανε σὰ παιδικὰ μου χρόνια. Ἀχ! πόσο θά νοσταλγῶ τὴν ἡμερία του καί τὴν ὥραία του φύση, ὅταν θά ζῶ τὴν κοπιαστικὴ ζωὴ τῆς πρωτεύουσας καί θ' ἀναπνέω τὸν πνιγρὸν ἀέρα τῆς. Ὡ! ναί! Εἶναι μαγευτικὸ τὸ νησί μας! Ὅλοι οἱ ξένοι τὸ θαυμάζουν.

Χθὲς τ' ἀπόγευμα σχολάσαμε στὴς τρεῖς. Ἦταν τέτοια λιακάδα, πού δὲ μᾶς ἔκανε ὄρεξη νὰ πᾶμε νὰ κλειστοῦμε στὰ σπῖτια μας. Τραβήξαμε λοιπὸν κι' οἱ δύο συμμάθητές κατὰ τὸ Φανάρι. Ἀφού περάσαμε τὸν πλατὺ δειλινὸ φουρτούμι δρόμο μὲ τὰ καινούργια σπῖτια, βγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καί περπατούσαμε χαρούμενα. Ἀριστερὰ βλέπαμε πρᾶσινο βράχους καί δεξιὰ, λίγο χαμηλότερ' ἀπὸ τὸ δρόμο, τὴ θάλασσα

περισσότερο παρὰ ποτὲ γαλήνη-μεν, γελᾶσθαι καί παιγνιδάρα. Ἐλαφρὲς βαρκούλες ποικιλοχρῶ-σες ἀπ' τὸ σιγαλὸ ἀε-ράκι. Ὀλόασπροι γλάροι, μικρού-τοις αὐτοκίνητες βαρκούλες, κολυμποῦσαν μέσα στὸ νερό, κι' ἄλλοι πέταγαν γύρω στὴς βάρκες.

Προχωρήσαμε ἀκόμη καί σὲ λίγο περάσαμε τὴν ἐλαφρὰ στρο-φὴ τοῦ δρόμου. Ὁραϊότερο τότε τοπιὸ παρουσιάσθηκε στὰ μάτια μας. Οἱ πρὸς τ' ἀριστερὰ βράχοι φαίνονταν μακρὰ. Κάτουθε, ἐν' ἀπέραντο καταπρᾶσινο χωράφι ἐχορσίμευε γιὰ τραπέζι σὲ μεγάλο κοπάδι ἀπὸ κάτασπρα σγουρόμα-λα προβατάκια. Δεξιὰ πάντα ἡ θάλασσα, μὰ μὲ πολὺ εὐρύτερον ὀρίζοντα καί μὲ γραφικότερα βουνὰ μακρὰ στὸ βάθος.

— Κατεβαίνουμε στὸν ἄμμο; εἶπα στὴ φίλῃ μου — Πάμε, μὴ ἀπάντησε κείνη καί κατεβήκαμε. Ἀρχισα τὰ τρεχάματα; πᾶνω στὰ φύκια. Ἐπειτα ἔβαζα τὰ πό-δια μου στὸν ὑγρὸ ἄμμο καί τρα-βιόμουν ὅταν σιγά-σιγά τὸ ἀδύ-νατο κῆμα ξαναγύριζε. Μοῦ ἐρχόν-ταν νὰ προχωρήσω μέσα στὴ θάλασσα. Νόμιζα πὼς θά ἐφθανα εἶσαι στὴν ἀπέναντι μικρὴ πόλιν. — Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ, ἔλεγα στὴ φίλῃ μου, πὼς αὐτὴ ἡ θάλασσα ἔχει βάθος περισσότερον ἀπὸ ἢ τὸ πῆχυν καί πὼς μπορεῖ ν' ἀγορεύῃ ποτὲ καί νὰ καταπνί-ξι λιάδες ἀπ' αὐτοὺς, πού, σὰν ἐγὼ τώρα, τὴ θαυμάζουν καί μ' εὐχα-ρίστησαν τὴν παρατηροῦν.

Τέτοια εἶν' ἡ θάλασσα τοῦ Φα-λήρου; Τόσο εὐκόλα βρίσκεται κανεὶς γιὰ μιά στιγμή ἀπὸ τὴν πό-λιν στὴν ἐξοχὴ καί μὲ τόση ἐλευ-θερία ἀπολαμβάνει τὸ θέλημά της; Σὲ φιλῶ, ἡ φίλῃ σου

Διόνα

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΠΝΟΕΣ

Μιά θερμὴ πνοὴ ἔχει χυθῇ στὴ φύση. Ὁ ἥλιος εἶναι ἑστῶς καὶ ζωογόνος καί τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ δέχονται ὀλόανοντα, μιά πλὴμνυρα ἀπὸ ἄσπρο λαμπρὸ φῶς. Οἱ γλάστρες πού εἶχα κόψει τὰ κλαδιά τους, ἄρχισαν νὰ φυτρῶ-νουν καί δὲν εἶναι μακρὰ ἡ ἐπο-χὴ πού τὰ δέντρα θά πρᾶσινοτο-λίσθουν. Οἱ δρόμοι εἶναι πλημ-μυρισμένοι φῶς καί οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μιά χαρούμενη ἐκφραση στὰ πρόσωπά τους. Τὸ δὲ μεση-μέρι πού κατεβαίω τὴν ὁδὸν Ἀ-καδημίας, ὅλα γύρω εἶναι τόσο ἡρεμα, φωτεινά, πού μὴ περιέρ-γη χαρὰ γαμίζει τὴν ψυχὴ μου σὰν νὰ περιμένω κάποιο καλὸ πού μέλ-λει νάρθῃ χωρὶς ἄλλο.

Μόνο κατὰ τὸ δειλινὸ μερικὲς κρύες πνοὲς περνᾶνε σὰν ἀναι-ρίτες τῆς χλαρῆς ἀνέμοφαιρας κι' ὁ ἥλιος, σὰν δίδει, τυλίγει τὴ φύση μ' ἕνα χλωμὸ ἄσπρο φῶς, πού τῆς δίνει μιά ζωτικὴ ὁμορφιὰ καί μιά πένθυμη γαλήνη. Εἶναι τὰ

τελευταῖα ἔγνη τοῦ χειμῶνα πού χάνεται στὴν ἄκρῃ τοῦ ὀλογάλας οὐρανοῦ. Κυνέρεια

"ΟΠΤΑΣΙΕΣ"

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(Στὸ φίλο μου Γ. Χ. Πουλᾶκο)

Θέλω μιά νύχτα τοῦ χειμῶνα, πού μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα τὸ τρελλὰ σφύριγμα οἱ ἀνέμοι κι' ἀργολυγᾶνε τὰ κλαριά,

Θέλω μιά νύχτα τοῦ χειμῶνα νὰ μὴ στὸ δάσος τὸ πυκνὸ μέσ' τὸ μυστηριᾶτο σκοτάδι σὰν ἕνα φάσμα νυχτερινό.

Νὰ προχωρήσω μεσ' στὰ δέντρα καί στὰ κλαριά π' ἀργολυγῶν γιὰ νὰ γνωρίσω τὰ μυστήρια πού κάθε νύχτα ἐκεῖ ἐκτυνοῦν...

Πίσω ἀπὸ κομὸ κρυμμένος νὰ ἰδῶ τὰ κάτασπρα στοιχεῖα καί τις ξωδιὲς πού ἀνατριχίλες σκορπᾶνε στὴν ψυχρὴ νυχτιά.

Νὰ ἰδῶ τὰ γλῆντια πού θά στηθῶν καί τοὺς παράξενους χοροὺς καί τὰ ὑπερκόσμια τὰ τραγούδια μὲ τοὺς μαγευτικοὺς ρυθμούς.

Καί, ξάρνου ἐκεῖ, στὴν ὀπτασία, μέσ' στ' αὐτὰ κάλλη, ζωντανὸς νὰ πεταχθῶ, καί νὰ σκορπίσω σὰν ὄνειρο ὅλα, σὰν καπνὸς!

Νὰ ξαναρχίσουν οἱ ἀνέμοι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα τὸ τρελλὸ σφύριμά τους κι' ὅλο ν' ἀργολυγᾶνε τὰ κλαριά.

Μεσημεριανὴ Ἀκτὴ

ΤΟ ΦΤΕΡΟ

Τὸ ἀδερφάκι μου ἦρε ἕνα φτερό, ἕνα πούπουλο μᾶλλον ἀπὸ κότα. Ἐχει μεγάλῃ μανία νὰ παίρνει ἕνα φτερό, νὰ τὸ φουσαί, καί μὲ τὸ φύσημά του νὰ πετάει ψηλά, καί φουσκώνει τ' ἀδερφάκι καί ξεφουσκώνει φουσκώντας το, καί πετάει τὸ φτερό, καί πέφτει, καί πάλι ξαναπέφτει καί δὸς του φυ-σώματα, καί δὸς του φωνὲς χα-ρᾶς, σὰν κάνει πὼς ψηλώνει λίγο τὸ φτερό, καί δὸς του τρεχάματα.

Ἰδρώνει, ξεϊδρώνει, κουράζεται, παῖν νὰ σκάσει τὸ πλεμόνι του φουσκώντας καί ὅμως μ' ὅλα αὐτὰ ἡ μόνιμη του χαρὰ εἶναι νὰ βλέπει τὸ φτερό νὰ πετάει ψηλά. Πετᾶ-γοντας ὅμως, τὸ φτερό σκολώνει σὲ κᾶνα μέρος, καί τότε στέκον-τας ἀπὸ κάτω, ἀρχίζει νὰ φουσαί-ωσ πού νὰ πέσει τὸ φτερό! Πολλὲς φορὲς πέφτει, ἀλλὰ ἄλλοτε πάλι δὲν ἐνισθί μὲ κανένα τρόπο νὰ πέσει. Φουσαί, ξεφουσαί, τίποτα τὸ φτερό. Τέλος πάντων σὰ βλέπει κι' ἀποβλέπει πὼς δὲν κάνει τίπο-τα, ἀρχίζει τὰ παρακάλια νὰ τοῦ τὸ φτᾶνουμε, καί στὰ τελευταῖα τὰ κλάμματα. Ὡ! ἐκεῖνα τὰ κλάμ-ματα! Πὼς συγκινοῦνε! Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνθῇ; ...

Παίζοντας ἀρετὴ ὥρα εἶσαι, ἡ θὰ τὸ χάσει ἐπὶ τέλους, ἡ θὰ βαρεθεῖ καί θά τ' ἀφήσει, τρέχον-τας ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, σὰν τὸ ξαναρχίζεις ἡ ὄρεξη, νὰ βρῇ κι' ἄλλο καὶ ξαναρχίζοντας πάλι τὰ ἴδια. Ἐτοί μορεῖ νὰ περάσει πολλὲς ὥρες εὐχάριστα, φουσκώντας ἕνα φτε-ρό. Ὡ, πού εἶσαι, καλὸν παιδικὰ παιδικὰ χρόνια, ἀγὰ καί ἄδω-πὸν κι' ἕνα φτερό ἀκόμα μᾶς χα-ρίζεις τις πὶδ' εὐτυχισμένες στιγμὲς.

Η ΦΙΛΟΤΙΜΗ

— Ἐίρετε, κορίτσια; ... πὸς ὀλίγου... μοῦπε... ἡ διευθύντρια νὰ γράψω... στὸ διαγώνισμα πού... δὲν ἔγραψα... προχτές. Ἀχ, εἶ-μαι χαμένη.

Αὐτὰ τὰ λόγια μᾶς εἶπε βιασι-κά καὶ κομμένη ἡ Ἄννα, μπαί-νοντας σὰν τρελλὴ στὴν τάξη. Μὰ δὲν καταλάβαμε γιατί ἦταν χαμέ-νη καί τὴ ρωτήσαμε.

— Ἀχ!... μᾶς ἀποκοίτησε, τί νὰ γίνω;... δὲν ἔχω διαβάσει γρά... Ἀχ!...

— Μιὰ, καὶ γι' αὐτὸ σκάξαι. Τί κομῇ! καὶ δὲν ἀντιγράφεις καὶ μὲν; Τόσο εὐκόλο πράγμα...

— Ναι, ἔχεις δίκιο, Τούλα μου, μὰ, φοβοῦμαι. Αὐτὸ εἶναι κακὸ. Καὶ ἂν μὲ καταλάβουν; Ἐπειτα, Τούλα μου, διστάζω!...

— Κουταμάρες! Ἐγὼ θά καθί-σω πίσω ἀπὸ τὸ θρανίον σου καί θά στὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τὸ βιβλί-ο. Τόσο δὲ εὐκόλο! Ἐλα, ἀποφα-σίσε. Μὴ φοβάσαι... κανεὶς δὲ θά σὲ νοιώσῃ.

Τῆς Ἄννας τὰ μάτια ἄστρα-ψαν! τρέψε, ἀγκάλιασε τὴν Τού-λα καί τῆς ψιθύρισε:

— Τούλα μου, εἶσαι τὸ καλ-τέρο κορίτσι τοῦ κόσμου! σ' εὐχα-ριστῶ πολὺ, πολὺ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ καθηγήτρια μᾶς εἶπε ποιὲς ἔγρα-ψαν καλὰ καὶ ἐπρόσθεσε. «ἡ Ἄν-να μὴ μόνο ἔγραψε γιὰ 10...»

— Ποιὰ;... ἡ Ἄννα;!

— Ναι! αὐτὴ μόνον ἔπηρε ἀρ-στα! Φαίνεται ὅτι ἔχει περισσό-τερο φιλότιμο ἀπὸ σᾶς. Γιατί καί σεῖς νὰ μὴ μελετῆτε σὰν αὐτή; Τὶ σᾶς κοστίζει; Μόνο πού δει-ξατε τὴν κακὴ σας ὄρεξη γιὰ τὰ γράμματα καὶ τὴν τεμπελιά σας.

ἡ Ἄννα εἶναι ἀξία συγχαρη-τῶν. Καί...

Μὰ ἡ Ἄννα τὴν ἔκοψε μὲ τὸ ἀναφύλιστό της.

— Ὁχι!! φώναξε. Δὲν εἶμαι ἀξία! Δὲν πρέπει... νὰ μὲ συγχα-ρεθεῖτε γιὰ κάτι... πού... δὲν τὸ ἀξί-ζω. Ὁχι... ὀχι... ἐφέθηκα... μὲ σᾶς πολὺ καλὰ. Συγχαρεστε με... δὲν τὸ ξανακάω!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, βρέθη-κε γονατισμένη μπρὸς τὰ πόδια τῆς καθηγήτριας. Σατισμένη αὐ-τὴ, μᾶς κύταξε μὲ βλέμμα ἐρω-τηματικόν, σατισμένο, πού ζητοῦ-σε ἐξήγησιν.

Ἀμα ἔμαθε ὅμως τὰ διατρέ-ξαντα, σήκωσε τὴν Ἄννα πού ἀνο-μα ἔκλειγε γονατισμένη χῆμα, καί τῆς εἶπε:

— Ἄννα, τὸ σφάλμα σου ἦταν πολὺ μεγάλο, γιατί ἀφήσεις τὸ δο-λο καί τὴν ἀπάτη νὰ σὲ κυρια-ρχοῦν; ἀλλὰ ἡ φιλοτιμία σου εἶναι

πολύ μεγάλη, πού μὲ κάνει νὰ ξε-χῶ τὸ κακὸ πού ἔκαμες, καί νὰ σὲ συγχωρήσω. Δύντα

ἡ Ἄννα, πού μὲ κάνει νὰ ξε-χῶ τὸ κακὸ πού ἔκαμες, καί νὰ σὲ συγχωρήσω. Δύντα

ἡ Ἄννα, πού μὲ κάνει νὰ ξε-χῶ τὸ κακὸ πού ἔκαμες, καί νὰ σὲ συγχωρήσω. Δύντα

ἡ Ἄννα, πού μὲ κάνει νὰ ξε-χῶ τὸ κακὸ πού ἔκαμες, καί νὰ σὲ συγχωρήσω. Δύντα

ἡ Ἄννα, πού μὲ κάνει νὰ ξε-χῶ τὸ κακὸ πού ἔκαμες, καί νὰ σὲ συγχωρήσω. Δύντα

ἡ Ἄννα, πού μὲ κάνει νὰ ξε-χῶ τὸ κακὸ πού ἔκαμες, καί νὰ σὲ συγχωρήσω. Δύντα

ἡ Ἄννα, πού μὲ κάνει νὰ ξε-χῶ τὸ κακὸ πού ἔκαμες, καί νὰ σὲ συγχωρήσω. Δύντα

ἡ Ἄννα, πού μὲ κάνει νὰ ξε-χῶ τὸ κακὸ πού ἔκαμες, καί νὰ σὲ συγχωρήσω. Δύντα

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἐργαζομένης τῆς Αὐσονίας καράβια, σήλασε τὸ ἥσυχον καί παλαιότερον πέλαγο! Δούλοι τοῦ Πασαδῶνος, ἀφήστε τὸ πανὶ στὴς ἀναιμίες πνοὲς τῶν ἀνέμων! Ἀναμυλῶστε τὸ κορμί σας κάτω ἀπὸ τὸ κουπί. Φέρτε με στὴς εὐ-τυχισμένες ὄχθες τοῦ Παμίσσου, πού ἀπλώνεται ἡ προστασία τοῦ πατέρα μου.

Φτερουγίζετε, πουλιὰ τῆς Λι-βύας, πού μὲ τὴν χάριν τραγου-δαίτε, φτερουγίζετε στὴν κορφή τῆς Ἰθάκης καί πέστε πὼς ἡ θυ-μῆρα τοῦ Ὀμήρου ἔρχεται νὰ ἐξαπαλῇ τις δάφνες τῆς Μεσσηνίας!

Πότε θά ξαναβρῶ τὸ φιλιτισέ-μόν μου κρεββάτι, τὸ τόσο ἀγα-πημένο στοὺς θνητοὺς, τὸ φεγγε-ρό, τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, τὰ ἀνθισμένα λειβάρια, πού ποτίζονται ἀπὸ τὸ ἀργυρόλευκο νερό, καί πού τὰ στολίζει ἡ ἀγρότης μὲ τὴν πνοὴ τῆς!

Μὰ φορὰ ἔμοιαξα μὲ τὸ νεο-γέννητο ἐκείνο μοσχαράκι, πού βγαίνει ἀπὸ τὰ βράθια μῆς σκο-τεινῆς σπηλιάς καί πλανιέται ἐ-παυο στὰ βουνὰ καί θρέφεται μὲ τὴν θεικὴ ἐκείνη τῶν χωρα-φῶν μουσική!

Μὰ γιατί, ἐνθ' ὅτε καὶ γὰ τρα-γουδοῦν σὰν μικρὸ καὶ ἀγνοστο πουλάκι, ἀναστενάζω σὰν τὴν πέν-θυμη τῶν νεκρῶν μουσική;

Μεγάλῃ Ἰδέα

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτηθέντες καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλα βρίσκει καθέναν τὴν ἀπᾶν-την καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν. Ὁδὸν τοῦ Συνοδικοῦ, ἀμα τὸν δια-βάση προσεχτικῶς.

Ἐπὶ τὴν ἀπᾶντὸν εἰς ἐ-ρωτη

είναι από τὰ πρὸ δύσκολα θέματα... — **Περὶ Παιτός**. — Ἀπὸ τὸ στρωτόφρος καὶ τίς ἐκκεντρίκους ἰδέες ποὺ θὰ μανιεύσῃ ἡ **Σπασιμένη Λύρα**; — «Μιά σκηνή». — Ἀπὸ τῆ ζωῇ τῶν παιδιῶν. Πάντα μᾶρξουν αὐτοὺς τοὺς εἶδους τὰ κομμάτια. — Ἀπὸ τὰ Φαιδρά. **Νοσιμώτατο**. — Πολὺ καλὲς οἱ ἔμμετροι μεταφράσεις τοῦ Ἀρεῶς καὶ τοῦ Σεπτιμίου Δόρδου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Ἐὰν ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἴσχυον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνέκρου ἐπὶ ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.)

Νέα Ψευδώνυμα: **Περσέης**, ἄ. (ΣΤ). **Χουνομαλλοῦσα τῶν Σφακίων**, κ. (ΜΒ). **Λεοντιάς**, κ. (ΒΚ). **Πιεροτάκι**, ἄ. (ΔΚ). **Ζουρλή** κ. (ΑΡ). **Θαλασσία Νύμφη**, κ. (ΧΜ). **Μέγας Ἀγωνιστής**, ἄ. (ΓΡ). **Ἦρος τοῦ Σκρά**, ἄ. (ΓΤ). **Ἦρα**, κ. **Ἀναγένεσις Ψευδωνύμων**: **Ἀτρομήτης Χειμῶρα**, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔτος 8 τὸ πολὺ προστίθεται λεπτὰ 50 διὰ τὰς περιπέλους 10 λεπτὰ ἢ λέξεις. **Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν**: τὸ **Τραγοῦδι** τῆς Ἑνώσεως με **Κυματὶ**. **Κυανολ.**, **Γογγύρι**. **Νίκη**, **Ἰδεῶδ**. **Καρδ.** — ὁ **Ἀνδρῶπις** με **Τρελ.** **Νεόν**, **Τρελ.** **Ἀισιγγ.**, **Παιρὶν** **Δουλ.** — ὁ **Ἀτρώγιος** **Θαλασσομάρχος** με **Φαριανὸν** **Ναντίσι**. **Κυπαρισ.** **Ἀκτὴν**, **Γιασεμ.** — ὁ **Στεναγμός** τοῦ **Δάσου** με **Πατρί** **Ἀνδότη**, **Ἀγρόμ.** **Πυργιώτ.**, **Αἰτωλόν**. — τὸ **Κῆμα** τοῦ **Αἰγαίου** με **Χιῶτ.** **Τριαντάφ.**, **Βεατρίκ.**, **Ἀνθισμ.** **Ἀμυγδαλ.** — ἡ **Μελαγχολικὴ** **Νησιωτοπούλα** με **Κεφαλὴν**. **Ἐλάττη**. **Ἑρσ.** **τ. Φύσ.** **Ρεμβ.** **Ψυχῆς**, **Γαλανὸν** **Κῆμα**. — ἡ **Περούζ** με **Σεπ. Δορ.**, **Μακεδ.** **Ἰδεῶδ**, **Σινυον.** **Ἀστέρ.**, **Ἀνεμών.**, **Τόσκαν**, **Πρίμορ.** **Ἀτράνναχ.**, **Κυθέρ.** — ὁ **Φίλος** **Δεβάντης** με **Σαλαμπό**, **Πούλιαν**, **Ἀλκ.** — ὁ **Σέρ** **Ραβηγάρ** με **Στρατηλ.** **τ.** **Ἐλλήν.**, **Μεσοην.** **Ἀκτὴν**, **Σεπ. Δόρδ.** — ὁ **Ἦρος** τοῦ **Σκρά** με **Παιδὶ** **τ. Ρούμ.**, **Σανθὴν** **Ἑλληνοπ.**, **Σανθὴν** **Μαρκισ.** — ἡ **Δεῖνα** με **Κόντε** **Κουρόπ.**, **Σαπαῶ** **τ. Λεσβ.**, **Σεπ. Δόρδ.**, **Ἀνταλὸς**, **Ρεζενά**, **Ἀραπάκι**, **Διαβολοκόρ.**, **Γιαπωνέζον.**

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Νεφέλην** (ἔξωχο τὸ γράμμα σου!) τὸ **ἔδειξα** τοῦ κ. **Φαίδωνος** κ' ἐνθυμισάσθηκε μοῦ εἶπε δὲ οἱ ὁ καθήκον σου δὲν ἔχει ἄδικο· ἀντὶ γὰρ ἡ καλλιὰ καλὴτερα θάταν **στακτιὰ** ἀλλὰ γὰρ τὸ κοιτάζω, ἔτσι τὸ γράφουν τώρα γιατί τὸ θεωροῦν τὸ ἴδιο με τὸ καθαντὸ κοιτάζω, πὺν σημαίνει **βάξω** τίς ὀρνιθες νὰ κουριάζουν καὶ πὺν κατόπι κατήντησε νὰ σημαίνει θεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω.) **Συνοναϊκήν** **Ἐλπίδα**, (τὰ ἔλαβα ὅλα, γράφε μου) **Ἀνδρῶπιον** (ὁ κ. **Ξ.** ἐδιόχασε τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ δὲν συμφωνεῖ· αὐτὸ εἶναι ἴσως ἐν' ἀπὸ τὰ κακὰ, τὰ μειονεκτήματα τοῦ νεωτερισμοῦ ἀλλὰ τὰ καλὰ του εἶναι περισσότερα καὶ γενικώτερα) **Ν.**, **Φ.**, **Τα.** (αὐτοὶ ποὺ βλέπεις συχνώτερα κομμάτια τους στὴ Σελίδα, στέλλουν πολλὰ καὶ εἶναι ὅλα ὠραῖα διακρίσεις δὲν κάμνω· **βάξω** ὅτι μοῦ ἄρσει κ' ἀδικαφορὰ τίνας εἶναι) **Σελίον** (ὠραῖα τὸν τὸ γράμμα· πολὺ ὀρθὴ καὶ λεπτὴ

ἡ παρατήρησή σου, ὅτι στὸ «εἰρωνικὸ σὺλ» ἡ καθαρεύουσα ὑπερτερεῖ· ὁ **Ροῦδης** δὲν παραλογίζεται, ὅχι· τοῦ ἄρσει καποτε νὰ παραδόξολογῇ καὶ νὰ στενεύεται ὥστε μὴν τὰ παίρνῃς τοῖς μετρητοῖς) **Ἰω.** **Σ.** **Κουτο.** (δὲν τὸν βοήθησε καλὰ) **Πισίτι-Πατρί** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ γὰρ ὅσα μοῦ γράφεις, χαίρω πὺν ἔγινες καλὰ) **Κ.** **Παπαδήμον** (ἀν ἦταν καλὸ, θὰ τὸ ἐδοκίμαζα δωρεάν· στείλε μου κανένα καλύτερο, ἔχεις τὸ δικαίωμα) **Πανοῦρον** **Ὀδυσσεύς** (θὰ σοὺ ἀπαντῶ ὅσακις ἔχω τόπον καὶ ὅσακις μοῦ γράφῃς ἄξιον ἀπαντήσεως· αὐτὸ δὲν ἔχει σχέση με τὴν ἀγάπῃ μου!) **Ἀντ.** **Ε.** **Ἰατ.** (ἔλαβα τὰς λύσεις σου, ἀλλὰ νὰ τὰς ἐναστέλλῃς γραμμένας σύμφωνα με τὸν Ὀδύγη) **Ἀυτοκράτειραν** τοῦ **Βυζαντίου** (ὁ εὐχαριστοῦμεν ὅλοι) **Ἀλταῖρ** (δὲν ἔχεις ἄδικο· ἀλλὰ φρόντισε νὰ πληρώσῃς τὰ ἐλλείψεις σου) **Δεινὸν Σκοπευτήν** (χαίρω πὺν ἔγινες καλὰ ὠραία ἢ ἐπιστολὴ σου) **Φῶτον Ἀπτην** (ἔδειξα τὸ γράμμα σου στὸν κ. **Ξ.** πὺν εὐχαριστήθηκε πάρα πολὺ) **Ἐνδοξον Λεωνίδα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἰς τὸ προηγ. φύλλον ἐξηγῶ τὸν Ἰνδικὸν **Γρίφον**) **Βεν. Σαρ.** (ὅχι, τὸ λέει ὁ Ὀδύγη) **Τρελλὸν Παλιλάττον** (τὰ ἔστειλα· θὰ γίνῃ) **Περούζ** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) **Γρηγόριον τὸν Ε'** (δὲν ξέρω ἀκόμη· μᾶλλον θὰ προκηρυχθῇ καὶ **Β'**) **Μαγικὴν Σελήνην** (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ γὰρ τὴν ἀγάπῃ) **Κων. Γ. Π.** (ἔστειλα τοῦ 1902) **Τζένν**, **Στεναγμὸν** τοῦ **Δάσου**, **Ἀτρώγιον** **Θαλασσομάρχον**, **Βολιωτάκι** κτλ. κτλ.

Ὁξυδερκὴ Κυνηγόν, **Ἐνδοξον Κυνόλεον**, **Ἰδεῶδ** **Καρδιάν**, **Νύμφην** τοῦ **Δάσου**, **Κ.** **Ἀναστασίον**, **Χ.** **Ἀέλλην**, **Ἰωάν.** **Ἀπ. Καμ.**, **Μαυρομαμά** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). **Ὀμηρον**, **Μίγωα**, **Χουνομαλλοῦσαν** **τῶν Σφακίων** (ἔστειλα). **Εἰς** ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Ἀπριλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1879 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Μαρτίου — Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προσηγουμένων φυλλαδίων.]

281. Λεξιγράφος

Ἄν σύνδεσμον ἐνώσεως
Μὲ νῆσο, — γὰρ φαντάσσοι!
Δογματικὸς· ἀρχαῖος
Θὰ πεταγθῇ μπροστά σου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἠλίου

282. Μεταγραμματισμός
Ἀρχαῖος· μάντις μυθικός
Ἀλλὰ εἰς τὸ λαιμὸ τοῦ
Καὶ γίνεται πολὺ κακός...
Φωνεῖ σὺ θυμὸ τοῦ!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ

283. Τονόγραφος

Ἐνὸς Κράτους τῆς Εὐρώπης
Ἄν ὁ τόνος καταβῇ,
Στὴ Μακεδονία πόλις
Φθίνει τοῦτο νὰ φανῇ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀστέρου

284. Αἰνίγμα

Ἀνθρώπος δὲν εἶμαι, **λύται**,
Ὅτε ῥῶ, — στὴν τιμὴ μου!
Τὴν καρδιά μου γὰρ νὰ βρῇτε,
Ψάψτε στὴν κεφαλὴ μου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γόγου τοῦ Παριζιάνου

285. Γωνία

+ **** = Ἀρχ. Στρατηγός.
* + **** = Δένδρον.
** + **** = Πόλις τῆς Μικέδον.
* + **** = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
+ **** = Ποταμὸς τῆς Ἀφρικ.

Οἱ σταυροὶ Ρωμαῖοι· Ἀυτοκράτωρ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τ Βασιλ. τ. Ἐλεθευρίας.

286. Κριτογραφικόν

1234567890 = Μυθικὸν κτήριον.
252362 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
39432190 = Ζῶον ἄγριον.
4390 = Ἐξόγκωμα.
5948 = Γυνὴ τ. Π. Γραφῆς.
6160090 = Ποταμός.
74002 = Πόλις.
825590 = Προτέρημα
9452790 = Πλάνητης
0432560 = Ἀρχαία πόλις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κλέφτικο Βόλι

287—291. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀναλῆγῃ ἑνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δόλος, πόλις, τρέχω, σῆμα, δούλη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φαίαντος

292. Ἐπιγραφή

Τ Κ Σ Ι Ο Π Ο
Ω Τ Κ
Ν Τ Α
Τ Α Ι Α Κ Α Λ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεσβίου.

293. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῇ· ἀποτελοῦν διάσημον γυναικα τῆς ἀρχαιότητος:

1, Ἐγκλημ. 2, Βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. 3, Ὀμπρικὴ βασιλοῦσας. 4, Λήσος τῆς Ρώμης. 5, Μήτηρ ἡρώος.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λένας

294. Μικτὸν

κ - ε - α - ν - ι - ο - π - ρ - σ - τ - α - υ - ο

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου

295. Γρίφος

τὸν λῆ
τὸν λῆ λῆ
κάκ ῖα λῆ λῆ
τὸν τὸν λῆ λῆ λῆ
τὸν τὸν λῆ λῆ

Ἐστᾶλη ὑπὸ Κ. Κουρουπέτρογλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τ. φύλλον 6.

77. Ἰταλία (ἦτα, λεία). — 78. Δάντης (Δάν, τίς). — 79. Ἰωνίον· Ἰόνιον. — 80. Ἐλαφρός· ελαφρός. — 81. Τὰ δέντρα στὴ θάλασσα.

82. Α Ι Σ Ω Π Ι Ο Σ 83. Ἰδούη Ρό-
Ι Α Τ Ι Δ ος, Ἰδούη καὶ
Σ Α Μ Ο Υ Η Λ τὸ πῆ δ ἡ μ α
Ω Ο Χ Η (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ
Π Τ Υ Χ Ι Ο Ν ἐκ τῶν ἄνω καὶ
Ο Η Ο Ο τῶν κάτω ἐναλ-
Σ Ι Α Η Ν Ο Σ λάζ). — 84. ΠΟΛΥ-

ΝΗΣΙΑ (Ὁ πόσις,
ἄλπος, βῆμα, νῆσσα, ἥλιος, σπία, Ἰα-
νός, Ἀσρος). — 85. ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ (ΠΑ-
ραλός, Κελαραῖ, ΣαλῶμΗ, Ἀριστέ-
ΔΗΣ). — 86. Ἐν τὸ ὑπόφωτον.

Οἱ ἀλλασζόντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τῶν
διεθύνουσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντας καὶ 1 δραχμὴν διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταίνιας.

Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1888)
ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμοι
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξ
δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14-
18ος, 19ος, 20ος, 21ος καὶ 24ος.
Ἐκαστος τόμος **δραχ. 5**, ταχυδ.
μικρὸς δὲ ἀποστέλλόμενος **δραχ.**
5,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ
δραχ. 5,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1891—1901)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος **δραχ. 15** καὶ ραμμένον
δραχ. 17. Ταχυδρομικὴ τέλη ἑκάστου
τόμου προσθίτεα εἰς τὰς ἀνω-
μας: διὰ τὸ Ἐσωτερικόν **δραχ. 1,50**
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δραχ. 1,50 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Β ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (με
εἰκόνες) **δραχ. 8** καὶ ταχυδρ. **δραχ. 8**

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (με
εἰκόνες) **δραχ. 6** καὶ ταχυδρ. **δραχ. 6**

Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν (παι-
ματα) **δραχ. 3** καὶ ταχυδρ. **δραχ. 3**

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομὲς
ἑκαστος **δραχ. 0,50** καὶ ταχυδρ. **δραχ. 0,50**)

Πρὸς ὁ Νικίον (με 24 εἰ-
κόνες) **δραχ. 6** καὶ ταχυδρ. **δραχ. 6**

Ὁ Πυρροπόλης (με 24 εἰ-
κόνες) **δραχ. 6** καὶ ταχυδρ. **δραχ. 6**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔτος 10 τὸ πολὺ λέξεις με
στοιχεῖα **δραχ. 2** (ὁ ἐλάχιστος δρος) Παι-
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξ. με παρὰ
στοιχεῖα **λεπ. 30** καὶ με κεφαλαία **λεπ. 40**.
Ὁ χωριστὸς στίχος **δραχ. 1**.]

(Κ'—166)

**ΑΡΑΠΑΚΙ, ΤΣΟΥΧΤΡΑ, ΓΑΛ-
ΑΙΣΙΔΙΟΤΑΚΙ, ΑΛΗΘΙΝΟΝ**

ΑΛΗΘΟΠΟΛΟ, εὐχαριστῶ θερμῶς
τὴν εὐχὴν σας. **ΑΓΡΙΑΝΘΡΩ-
ΠΟΝ**

(Κ'—167)

Κόρη τῆς Ἀρίστως, τὴν ἐκ-
στα γὰρ, ἔτι·
ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ, ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ

(Κ'—168)

Πανελληνίος Ἐλπίς, Ἀνακτὴρ

Δευτεριά, γὰρ τὸ σκληρὸ χαλὸν
ἀγαπημένην σας γιὰ γὰρ δὲ ὁδὸν
λυπητήρια.

Δεινὸς Σκοπευ-
τήν·
(Κ'—169)

Μαυτοπούλα, Ἀγοποταμίτη, ἡ
λάσσομεν καρτ-ποστάλ;

Δεινὸς Σκοπευ-
τήν·
(Κ'—170)

Γιάννη Ἀρδόν, τετράδιον ἐκ-
δοτικὸν σας δὲν ἔλαβα.

Ὁρδύλευνη Ἀρδόν,
(Κ'—171)

Τόσκα, εἰ γίνεσθαι ἡ συνοματὴ
βράστηκε ἢ ψήσθηκε;

Ὁρδύλευνη Ἀρδόν,
(Κ'—172)

Καίσαρ Ἀγρονόμος, τίποτα γὰρ
ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ.

Βωμός τῆς Ἐλευθερίας